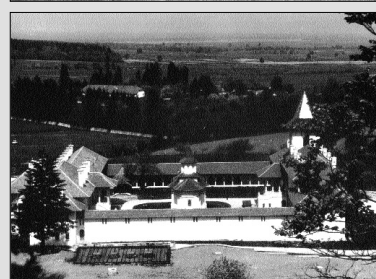
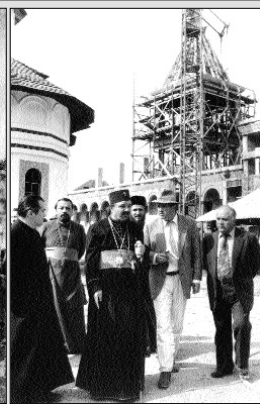

Cîțiva prieteni îmi reproșează că m-am lăsat abandonat de arhive, că aș putea face și altceva. Poate. Dar de fapt voiam să vă spun că le-aș reproșa prietenilor care nu-mi înțeleg pasiunea pentru arhive, că nu mă pot înțelege pentru că nu trăiesc ceea ce trăiesc eu cînd scot oamenii din hîrtii. Am sentimentul că-i nasc, că fără mine ar rămîne ca orașele vechi, acoperite de vreme, ca niște Histrii nedescoperite.

Am aproape convingerea că mi s-au descoperit ca să-i reconturez, să-i redau vieții. Ce s-ar fi făcut ei fără mine? Lazăr-Leon Asachi, Miron Românuț, Miron Cristea, Vasile Stroescu și mai am cîțiva care așteaptă. Dumnezeu îi duce pe oameni unde are El nevoie de ei, nu unde cred oamenii că trebuie să fie. Și hai să mă laud puțin: fără mine nu ar exista un palat brîncovenesc la Buzău. Am descoperit după cutremur niște pietre cu numele lui Brîncoveanu, am săpat în fața casei și am găsit fundațiile unui foisor și am imaginat un palat brîncovenesc. I-am făcut scara exterioară cu foisor din piatră sculptată, i-am schimbat ferestrele, iar în interior am prefăcut o pivniță împărțită în vreo cinci încăperi mici, pentru vin, cartofi, varză etc. Într-o elegantă sală de recepție, cu marmură pe jos, cu o scară interioară care nu exista, refacînd și cele opt bolți din care trei nu mai existau.

Și tot cu Brîncoveanu m-am întîlnit și în Transilvania. Sîmbăta era o bisericuță fără nici un gard împrejur. Era brîncovenească. Și-atunci m-am hotărît să-i fac ceea ce-i lipsea: incinta, cu un mic palat, cu o clopotniță, cu două foisoare interioare, cu o logie spre munți, și cu pergole pe două laturi. Sînt acum sub acoperiș. Și lucrez și sub ninsoare. Cu o încăpăținare în care abia mă recunosc. O vreau gata repede. Am exasperat oamenii mei. Se cheamă că va fi acolo o mare concentrare de obiecte de Patrimoniu, icoane, cărți, icoane pe sticlă, o scoală de iconari pe sticlă și ... bibliotecă mea de peste 20.000 de volume. Și cărțile mele vechi. Și mormîntul meu. Undeva sub pergola din față.

Antonie Plămădeală,
într-o scrisoare inedită din 1987

Artur Silvestri • MODELUL „OMULUI MARE”: ANTONIE PLĂMĂDEALĂ

ARTUR SILVESTRI

MODELUL „OMULUI MARE”

Zece „Convorbiri de amurg”

cu

ANTONIE PLĂMĂDEALĂ

urmate de

„Douăzeci și opt de scrisori de altădată”

CARPATIA PRESS - 2004

CARPATIA PRESS - 2004